

Disertacní práce pojednává o dvou důležitých tématech, kterými se zabýval Tomáš Akvinský v návaznosti na averroistickou kontroverzi, která v Paříži vypukla v druhé polovině třináctého století. Jedná se o spory o věcnost světa a jednotu intelektu. Autor disertacní práce hájí názor, že řešení otázky věcnosti světa předložené Tomášem Akvinským je bližší postoji heterodoxních mistrů, než nauce některých pravověrných teologů. Heterodoxní nauka o jediném rozumu je však Tomášem Akvinským přesvědčivě vyvrácena. Nauka Tomáše Akvinského tedy nemusí vždy tvořit nesmířitelný protiklad vůči mínění heterodoxních mistrů, jak je to některými autory popisováno. Předložená dizertace se těmito dvěma tématy zabývá také na pozadí cenzurních dokumentů vydaných Pařížským biskupem Tempierem v letech 1270 a 1277.

Trebaže jsou heterodoxní mistři svobodných umění v jejich filosofování silně ovlivněni Arabským filosofem Averroem, tak jejich názor na vztah fides a ratio je odlišný. Averroes říká, v případě konfliktu mezi rozumem a zjevením musí zjevení ustoupit a je třeba hledat alegorický výklad Písma. Heterodoxní mistři svobodných umění na druhou stranu hájí názor, že v případě, že nastane tento typ sporu, má zjevení přednost, protože nám odhaluje pravdy, které přesahují přirozené schopnosti chápání lidského rozumu. Ve zjevení se nám dostává vyššího poznání, kterému se lidský rozum má podříditi. Autor disertacní práce hájí názor, že pozice, kterou heterodoxní mistři svobodných umění zaujali ohledně vztahu rozumu a víry vede ke skepticismu ve filosofii a fideismu v teologii, nicméně takzvaná teorie dvojí pravdy se ve spisech latinských averroistů nenachází.